

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 7C/263/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233761
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Dúbravková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2014:5112233761.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Dúbravkovou, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ulica č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd zamietá.

Súd návrh navrhovateľa na zaplatenie majetkovej škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 275,- Eur zamietá.

Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012 domáhal súdneho výroku, v ktorom by súd v návrhu označeného odporcu zaviazal na zaplatenie z titulu majetkovej škody sumu 125 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 275,- Eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žilina. Svoj návrh skutkovo odôvodňoval tým, že v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu navrhoval vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 5380942 dlžníkom L. J., X.. X.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil exekučnej veci sp. zn. EX 9673/2009. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Žilina a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (tak návrh na vykonanie exekúcie ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom) rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 5.3.2010 a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 5 mesiacov). Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca

pomocou informačného systému sumu 70 Eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 Eur, na administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konanie na exekučnom súdu sumu 15 Eur. Celkovo vynaložil navrhovateľ výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125 Eur. Táto suma by navrhovateľa nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Zároveň si navrhovateľ uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s odôvodnením, že samotné konštatovanie, porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie vecí v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje sa satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, to je cca 660 Eur. Navrhovateľ si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práva, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom exekučného súdu) sumu 275 Eur. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotný pomerom 55 Eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 660 Eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 Eur za mesiac. Zároveň navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca však do podania tejto žiadosti na žiadosť pozitívne nereagoval.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. (v znení do 31.12.2012) ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

V priebehu konania na výzvu súdu navrhovateľovi, aby predložil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom spolu so správou o výsledku predbežného prerokovania, navrhovateľ v odpovedi na výzvu súdu uviedol, že nedisponuje rovnopisom návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaným odporcovi, ktorý by navyše obsahoval vyznačený dátum podania. Navrhovateľ podal originál návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odporcovi osobne do podateľne, pričom odporca potvrdil prijatie individuálneho návrhu spolu s prijatím iných individuálnych návrhov označením ich súpisu prezenčnou pečiatkou. Navrhovateľ nevyhotovil printový rovnopis návrhu z dôvodu hospodárnosti, aby nedošlo v spojení s nesprávnym úradným postupom štátu k navýšeniu materiálnej škody na jeho strane. Zároveň však súdu oznámil, že súdu bola predložená príloha potvrdenie Ministerstva spravodlivosti SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v iných obdobných žalobách. Jednotlivé žaloby, ktoré boli podané na Okresnom súde Žilina následne odkazujú na tieto konania.

Súd zo spisu tunajšieho spisu 18C/249/2012 zabezpečil odpoveď z Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na výzvu súdu - oznámenie ohľadom predbežného prerokovania nároku, v ktorej Ministerstvo spravodlivosti uvádza, že Ministerstvu spravodlivosti SR bolo v rozmedzí od 23.04.2012 do 25.09.2012 doručených viac ako 43000 žiadostí navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. MS SR nevedlo osobitný spis pre každú podanú žiadosť, ale nakoľko tieto žiadosti

boli doručené so sprievodnými listami v dňoch 23.04.2012, 27.04.2012, 30.04.2012, 25.05.2012, 30.05.2012, 25.09.2012 (k dátumu 25.09.2012 boli MS SR doručené dva sprievodné listy so žiadosťami) riešilo osobitne jednotným postupom objem žiadostí doručených spoločne k tomu istému dňu. Na základe tohto kritéria bolo vytvorených 8 spisov, predmetom ktorých boli žiadosti uvedené v ôsmich sprievodných listoch, ktoré boli MS SR doručené vyššie uvedeným dňom. V prílohe MS SR zaslal tabuľku ním vytvorenú pre jeho interné potreby, ktorá obsahuje zoznam žiadostí doručených odporcovi, v ktorých si žiadateľ odvodzuje svoj nárok na náhradu škody od pochybenia Okresného súdu Žilina. Z pripojenej tabuľky pod č. 5681 je uvedené: J. L.Š. , majetková škoda 125 Eur, nemajetková ujma 277 Eur, spolu 402 Eur.

Na základe vyššie uvedeného mal súd za preukázané, že navrhovateľ si za účinnosti Zákona č. 514/2003 Z.z. (do 31.12.2012) uplatnil nárok na predbežné prerokovanie podľa § 4 ods. 1 písm. a/, kedy oprávneným za štát konať je Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní, žiadosť navrhovateľa bola odporcovi doručená, zároveň odporcom nevybavená v zákonnej lehote, pričom aj keď nie je zrejmé, kedy presne bola žiadosť doručená odporcovi, súd má za to, že vzhľadom na označenia obdobia doručovania žiadostí (posledné doručenie dňa 25.09.2012) a vzhľadom na dátum rozhodovania na súd, zákonom stanovená lehota na vybavenie žiadosti nepochybne uplynula, a to bez ohľadu na to, či bola poskytnutá súčinnosť navrhovateľa alebo nie, a bez ohľadu na skúmanie, či bola potrebná a nevyhnutná súčinnosť požadovaná odporcom. Je totiž nepochybné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť nebol uspokojený do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, pričom navrhovateľ sa domáhal na súde tohto nároku z totožného titulu. Teda podmienka pre súdne konanie bola splnená.

Súd vo veci vytyčil pojednávanie na 8.1.2014. Na vytyčené pojednávanie sa navrhovateľ a odporca nedostavili. Doručenie predvolania na pojednávanie mali riadne vykázané.

Navrhovateľ e-mailovým podaním zo dňa 20.12.2013 podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Poukazoval na to, že už v podanom návrhu na začatie konania označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený systémom súdneho menežmentu prejednaním a rozhodnutím veci. Navrhovateľom označené skutočnosti sú takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vo veci. Navrhovateľovi bolo doručené uznesenie krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Žilina nie sú z prejednávania veci vylúčení, avšak s týmto rozhodnutím navrhovateľ zásadne nesúhlasí. Tvrdí, že sú objektívne dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Žilina. Rozhodnutie krajského súdu hodnotí ako nesprávne zakladajúce zásah do jeho základných práv. Z dôvodu dosiahnutia ochrany práv navrhovateľa podal navrhovateľ sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorú zároveň v prílohe predložil. Z dôvodu, že doposiaľ nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu navrhol, aby súd zrušil nariadené pojednávanie až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v prejednávaní veci nepokračoval. Vzhľadom na podanú sťažnosť na ústavný súd v konaní, o ktorej sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, sú dané dôvody na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. navrhol, aby súd predmetné konanie prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci.

Odporca svoju neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil podaním doručeným súdu dňa 27.12.2013 z dôvodu zachovania hospodárnosti konania. Zároveň zaslal súdu vyjadrenie k žalobnému návrhu, na ktoré v celom rozsahu odkázal.

Odporca vo svojom vyjadrení žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť, nárok navrhovateľa považoval za právne neopodstatnený z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok. Namietal, že ide o predčasne uplatnený nárok, keď žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručovaná 23.4.2012 a už dňa 27.9.2012 boli podané žaloby na súd; navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal a preto žiaden z uplatnených nárokov

navrhovateľa uspokojený nebol. K uplatnenému nároku na náhradu škody vo všeobecnosti uviedol, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Poukázal na ustanovenie exekučného poriadku § 44 ods. 2 s účinnosťou pred a po 1.6.2011 v spojení s ustanovením § 41 ods. 2 písm. d), z ktorých ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone; ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011 nárok navrhovateľa je v tejto časti neopodstatnený. Zo samotnej dikcie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. 15 dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 14 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15 dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehote, neznamená automaticky prietahy v konaní (judikatúra Ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) a zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Odporca zároveň v súvislosti s uplatnenou náhradou škody navrhovateľom „nesprávnym úradným postupom“ vo všeobecnosti vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Pokiaľ ide o samotnej uplatnenej náhrady materiálnej škody v navrhovateľom uplatnenej výške odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik škody a ani výšku škody a nároky, ktoré si uplatňuje je možné považovať za hypotetické. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody zo strany navrhovateľa (ako tomu je aj v tomto prípade) a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ani táto zo strany navrhovateľa nie je preukázaná, navrhovateľ nepreukázal tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala jej náhrada poskytovať v peniazoch..

Súd podľa § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával aj v neprítomnosti navrhovateľa, jeho právneho zástupcu a odporcu.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené len z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Súd dôvod na odročenie pojednávania v dôsledku procesného návrhu navrhovateľa na prerušenie konania nepovažoval za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Podanie návrhu na prerušenie konania nie je spôsobilým dôvodom pre odročenie pojednávania, keď o takomto návrhu možno rozhodnúť priamo na pojednávaní a ak sa navrhovateľ a jeho právny zástupca na pojednávanie nedostavili a nepresvedčili sa tým, či súd vyhovie alebo nevyhovie jeho žiadosti o odročenie, musí znášať sám aj následky svojej neprítomnosti. Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Tým, že sa navrhovateľ a jeho právny zástupca z vlastného rozhodnutia pojednávania nezúčastnili sami si zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam, právo na poučenie podľa § 118 ods. 2 O.s.p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Dôvod pre zrušenie pojednávania a prerušenie konania bol založený na tvrdení, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Žilina a že doposiaľ nebola táto skutočnosť vo veci nestranného zákonného sudcu vyriešená ústavne konformným spôsobom a že navrhovateľ podal

sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorú v prílohe predložil avšak bez preukázania, že ju na Ústavný súd SR podal a doručil.

V predmetnej veci posudzoval opodstatnenosť možnosti vzniku pochybnosti o nezáujatosti zákonného sudcu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí podľa § 14 O.s.p. nadriadený Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením sp.zn. 9 NcC 156/2013 zo dňa 19.2.2013 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Žilina H. H. F. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 7C 263/2012, ostatní sudcovia Okresného súdu Žilina nie sú vylúčení. Uvedeným rozhodnutím nebola vylúčená ani zákonná sudkyňa. O tejto otázke teda nadriadený súd právoplatne rozhodol, pričom ide o otázku, ktorú sú sudy v zmysle príslušných ustanovení O.s.p. oprávnené posudzovať. Prerušenie občianskeho súdneho konania je svojou povahou výnimočným rozhodnutím súdu, o ktorom súd rozhodne za splnenia zákonom predpokladaných podmienok aj bez návrhu účastníka, ak má za to, že na takýto postup existujú konkrétne dôvody, pričom prihliada k základným zásadám občianskeho súdneho konania - zásadu rýchlosti, hospodárnosti, efektívnosti a na druhej strane na práva účastníka na súdnu ochranu a na princíp právnej istoty. Súd dospel k záveru, že nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods.1 písm. b) O.s.p., nakoľko otázka zákonného sudcu je vyriešená rozhodnutím krajského súdu, ktoré je rozhodnutím konečným, ktoré zákonná sudkyňa rešpektuje a teda rozhodnutie súdu vo veci samej nezávisí od žiadnej otázky, ktorú by súd nebol v tomto konaní oprávnený riešiť. Rozhodovanie o prerušení konania pre dôvody podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. je vedené v podstatnej miere zásadou občianskeho súdneho konania vyjadrenou v § 6 O.s.p., teda zásadou hospodárnosti konania. Súd k takémuto procesnému rozhodnutiu pristúpi zásadne vtedy, ak prebieha iné konanie (nielen súdne), v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie vo veci samej. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva (arg. slovo „môže“), že prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne, je fakultatívne, teda súd nie je povinný konanie prerušiť. Podľa záveru súdu nie je dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Predmetom konania o rozhodnutí o ústavnej sťažnosti (ktorú navrhovateľ ani nepreukázal, že na Ústavný súd SR podal) nie sú vecné otázky konkrétneho sporu, ale skúmanie či nedošlo v danom konaní a rozhodnutí súdu k porušeniu ústavou zaručených základných práv alebo slobôd účastníka. Preto pokiaľ aj ústavná sťažnosť bola zo strany navrhovateľa podaná, začatie konania pred ústavným súdom v tomto prípade nepredstavuje konanie, v ktorom sa riešia konkrétne vecné otázky, ktoré má na mysli ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Na základe uvedených dôvodov súd návrh na prerušenie konania zamietol.

Súd na základe vykonaného dokazovania a to oboznámením sa s pripojeným spisom sp.zn. 20Er 3710/2009, nakoľko účastníci iné dôkazy neoznačili ani nenavrhli vykonať, zistil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ ako oprávnený podal dňa 30.9.2009 do zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, v Exekútorskom úrade v Bratislave návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému: L. J. na vymoženie pohľadávky 1.285,85 Eur, vyčísleného úrok z omeškania vo výške 0,25% denne, trov konania 325,09 Eur, trov exekúcie 159,36 Eur, a to na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Bratislava , zo dňa 23.6.2009 sp.zn. SR 05591/09. Pred súdnym exekútorom bola vec vedená pod sp.zn. Ex 9673/09.

Dňa 28.10.2009 bola na Okresný súd Žilina súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, Exekútorský úrad v Bratislave doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Po doručení žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd za účelom skúmania podmienok v súvislosti s výkonom rozhodcovského rozsudku s poukázaním na ust. 45 zák.č. 244/2002 Z.Z. s poukázaním na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vykonal procesné úkony - výzvu zo dňa 11.11.2009 na Stály rozhodcovský súd na predloženie predmetného rozhodcovského spisu, príp. fotokópie zmluvy o úvere s rozhodcovskou doložkou a kópie doručky potvrdzujúcej doručenie rozhodnutia povinnému, ktoré boli exekučnému súdu doručené dňa 22.2.2010.

Po doručení požadovaných dokladov exekučný súd dňa 5.3.2010 vydal Poverenie súdneho exekútora E.. K. F. pod č. 5511 059280.

Podľa § 1 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z.z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení zákona č. 508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013), zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Súd v konaní postupoval podľa § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

V danom prípade, so zreteľom na to, ako a čím navrhovateľ vymedzil skutkový rámec, z ktorého vyvodzoval svoj nárok na náhradu škody a zaplatenie žalovanej sumy je zrejmé, že pre uplatnenie nároku v súdnom konaní považoval za rozhodujúci postup exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti o vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti, k rozhodnutiu o poverení došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 6 mesiacov), keď súd konal nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi.

Súd na základe navrhovateľom uvedeného skutkového vymedzenia návrhu základ nároku navrhovateľa na náhradu škody posudzoval podľa ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d) Zákona č. 514/2003 Z.z. Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti štátu za škodu je predovšetkým existencia nesprávneho úradného postupu, ďalej existencie škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosť za škodu nemožno zbaviť.

Platná právna úprava nepodáva všeobecnú definíciu čo sa rozumie pod nesprávnym úradným postupom, avšak všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávny úradný postup je vymedzený v ustanovení § 9 ods. 1 veta druhá a podľa konkrétnych okolností bolo potrebné v danej veci správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup smeruje.

Podľa § 41 ods. 2, písm. d / Exekučného poriadku, účinného od 01.02.2002 do 31.05.2011 možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku (s účinnosťou od 1.6.2011) podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.02.2002 do 31.05.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie

Z vykonaného dokazovania mal súd zistené, že o žiadosti o vydanie poverenia doručenej súdu dňa 28.10.2009 bolo rozhodnuté vydaním poverenia dňa 5.3.2010. Je nepochybné, že k vydaniu poverenia došlo po zákonom stanovenej lehote.

V predmetnej veci exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Zákonom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bolo zákonné ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) doplnené za slovom rozhodnutí o „ rozhodcovských súdov“. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu v čl. II bod 2 je uvedené „ Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“ Úmyslom zákonodarcu bolo jednoznačné upresnenie z dôvodu aby sa predišlo mylným interpretáciám uvedeného ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení pred 1.6.2011 sa týka aj rozhodcovských rozsudkov.

V exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok NS SR zo dňa 26.9.20011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom. Oprávnenosť takého skúmania exekučného súdu vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný. (bod 59). Je nepochybné, že v danom prípade išlo o rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci, v ktorej sa vyžaduje zvýšená ochrana spotrebiteľa a súd má povinnosť preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Takéto preskúmanie je po skutkovej aj právnej stránke, práve s poukazom na charakter tejto veci ako spotrebiteľskej, kde je potrebné venovať osobitnú pozornosť vzhľadom na právne zvýšenú ochranu spotrebiteľov a v spojitosti s rozhodcovskými konaniami, zložitejšie a náročnejšie, a to aj právnej ako aj po časovej stránke. Súd zároveň zdôrazňuje, že v zmysle ustanovení smernice rady 93/13/EHS (čl.3 ods.1 písm.t), každá zložka súdneho procesu je povinná skúmať a preverovať, aby nemorálne podmienky spotrebiteľa nezaväzovali v záujme vyššej kvality života. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie podklady, ktoré však príslušným súdnym exekútorom nie sú zasielané súdu. Súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť exekútora. Ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne ich posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a preto takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako

nesústredený, neefektívny. Súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdom 129/97 zo dňa 29.06.1999, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napríklad zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 24/04 - nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.08.2009 - rozhodovacia činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup). Je teda zrejmé, že posúdenie vecí a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) posúdenie vecí a vydanie rozhodnutia možno považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu.

Postup súdu sa prejavil v samotnom rozhodnutí súdu, v konkrétnom veci vydaním poverenia. Vzhľadom na to, že v čase doručenia žiadosti o udelenie poverenia pre takéto rozhodnutie súd nemal k dispozícii všetky potrebné podklady a vzhľadom aj na závažnosť a obtiažnosť veci (spotrebiteľskej) pri dodržiavaní zvýšenej ochrany spotrebiteľov, nie je možné dodržanie zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty pre udelenie poverenia. Hoci je táto lehota daná zákonom, vzhľadom na všetky skutočnosti s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľa, prípadné jej nedodržanie nie je tak závažné, ako by závažné bolo porušenie ochrany spotrebiteľa. Závažnejšie by tak bolo porušenie povinnosti chrániť spotrebiteľov.

Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00). Ak neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom súdu a porušením základného práva alebo slobody, treba považovať takú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa (I.ÚS 476/2012, IV.ÚS 92/04, III.ÚS 168/05, II.ÚS 93/03).

V posudzovanom prípade pri hodnotení zbytočných prieťahov k konaní je významná aj tá skutočnosť, na ktorú súd prihliadal, a to s poukazom na rozhodnutie II. ÚS 520/2012, že navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (ide o stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach). Ústavný súd konštantne judikuje, že zaťaženosť súdov, nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd resp. štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v konaní. Prieťahy by mohli byť takto ospravedlniteľné len na krátky čas a len v tom prípade, že by sa prijali adekvátne opatrenia na riešenie situácie. Ústavný súd však konštatuje, že dávnu judikatúru vytvoril vo vzore Európskeho súdu pre ľudského práva na ochranu práva na konanie bez zbytočných prieťahov v takpovediac nehromadných veciach. Nešlo teda o situácie keď jeden navrhovateľ stovkami až tisíckami podaní prispel k zaťaženosti súdu a týmto k dlhšej dobe rozhodovania, aj sám. V prípadoch keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typov o obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériá posudzovania prieťahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Túto skutočnosť je teda potrebné zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci, o ktorej súd koná a kritériá správania navrhovateľa ako účastníka súdneho konania. V takýchto prípadoch je teda možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Je možné konštatovať že povinnosťou okresného súdu je vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa, čo sa nevyhnutne dostalo do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. V rámci kritérií a významu veci pre navrhovateľa je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor, či spor pre navrhovateľa inak existenčný.

Vzhľadom na vyššie uvedené, prihliadajúc na všetky okolnosti posudzovaného prípadu súd dospel k záveru, že dĺžka konania od podania návrhu na vydanie poverenia do vydania poverenia, v trvaní cca 4 mesiacov, nemôže byť považovaná za neprimeranú, ktorú by vyhodnotil ako zbytočné prieťahy v konaní. Postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v prieťahoch v konaní a nakoľko tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným

postupom - priesťahov v konaní, nebol naplnený, navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu.

Podľa 17 zák. č. zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012)

(1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

(2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

(3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V súvislosti s nevydaním poverenia v zákonom stanovenej lehote však navrhovateľ vznik škody (majetkovej ujmy) nepreukázal a na preukázanie svojich tvrdení ani nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. V tejto súvislosti súd poukazuje, že občiansko právne konanie je ovládané zásadou prejednávajúcou, ktorú je treba chápať tak, že tvrdiť rozhodné skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou účastníkov konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Nesplnenie tejto povinnosti je pravidelne sankcionované rozhodnutím, ktoré vyznieva nepriaznivo pre účastníka, ktorý tzv. dôkazné bremeno neunesol. Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukázania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze (neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti). Neobjasnené skutkové okolnosti sa považujú za nedokázané, resp. za vyvrátené. Dôkazné bremeno v danom prípade bolo na navrhovateľovi ktorý bol povinný preukázať predovšetkým existenciu nesprávneho úradného postupu, ďalej existenciu škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Navrhovateľom tvrdené avšak žiadnym spôsobom nepreukázané režijné náklady na správu pohľadávky nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt, náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Navrhovateľ nepreukázal vznik týchto nákladov v celkovej výške 125,- Eur.

Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie majetkovú škodu na nim tvrdenom skutkovom základe. Súd nemal za preukázané všetky predpoklady zodpovednosti za škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu, nevydania poverenia v zákonom stanovenej lehote. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena súd v tejto časti ohľadom majetkovej škody žalobný návrh zamietol, aj keď nebola súdom dodržaná lehota na vydanie poverenia.

V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmu vo výške 275 Eur viažucou sa k nevydaniu poverenia v zákonom stanovenej lehote v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov,

súd opätovne zdôrazňuje, že zo strany exekučného súdu nedošlo k zbytočným prietahom v konaní, ktoré by bolo možné považovať za nesprávny úradný postup. Ako z vyššie uvedeného odôvodnenia vyplýva, súd konštatoval nesprávny úradný postup v tom, že nebolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie v 15 - dňovej zákonnej lehote. Avšak ani v tejto časti návrhu navrhovateľ nepreukázal splnenie predpokladov uvedených v § 17 ods. 2 Zák.č. 514/2003 Z.z., nepreukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Teda súd skonštatoval porušenie práva na vydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote, ale vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti, ako je dĺžka porušenia, vykonávanie úkonov súdu počas tej doby na zabezpečovanie podkladov pre rozhodnutie s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľov, postavenie navrhovateľa ako podnikateľského subjektu, ako aj a na závažnosť porušenia súdu, súd v rámci svojej úvahy posúdil, že samotné konštatovanie porušenia práva, že poverenie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote, je dostatočným zadosťučinením. Z uvedených dôvodov súd návrh na zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu, je potrebné poznamenať, že súd skúma premlčanie len u existujúceho nároku a v danom prípade nárok navrhovateľa na náhradu škody nebol preukázaný.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., o ktorých súd rozhoduje na návrh. Odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevyplývajú, preto súd odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).